

ρουβλίων μετρητάς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα τὴν ἐπαύριον.

Ἡ δευτέρα δοκιμὴ δὲν ὑπῆρξεν ἤττον τῆς πρώτης ἐπιτυχῆς· τὰ χρυσᾶ σφαιρίδια ἦσαν ὠραιότερα καὶ βαρύτερα τῶν προηγουμένων. Ἡ συνθήκη ἐπεκυρώθη.

Ὁ ἀνεψιὸς ἐγευματίσθη μετὰ τοῦ θείου, παρέλαβε τὰ χρήματα καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισεν.

— Πῶς; — ἀναχωρεῖς; — ἀνέκραξεν ὁ θεῖος. — Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι θὰ μείνης νὰ μὲ βοηθήσῃς!

— Δὲν μὲ χρειάζεσθε πλέον. Γνωρίζετε πῶς γίνονται. Σᾶς ἀφίνω τὰ ὑλικά. Ἐχετε, ἄλλως τε, τὸν κατάλογον τῶν ἀναλογιῶν καὶ τὴν συνταγὴν. Χαίρετε λοιπὸν, ἀγαπητέ μοι θεῖε, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

Καὶ, ἰππεύσας, ἀνεχώρησεν.

Ὁ δὲ θεῖος, ἠτοιμάζετο ἤδη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν οἰνοποθήκην ὅπως κατασκευάσῃ ὀλίγον ἔτι χρυσόν, ὅτε ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ, ἤκουσεν ἀντηχοῦντα τὰ σιδηρᾶ πέταλα ἵππου.

— Τίς ἔρχεται πάλιν; — ἀνέκραξεν.

Πρὶν δὲ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἐγερθῇ, ὁ ἀνεψιὸς του εἰσῆλθεν ὠχρὸς, ἀσθμαίνων ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Θεῖε—εἶπεν ἐν βίᾳ—δὲν ἤρχισατε ἀκόμα;

— Ὅχι! γνωρίζεις ὅτι ἐγευματίσαμεν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἦναι τίς νυστικός.

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Διατί;

— Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Πρὸς θεοῦ, ὁσάκις θὰ κατασκευάσητε χρυσόν, μὴ τυχὸν συλλογισθῆτε ποτὲ τὴν λευκὴν ἄρκτον! Τὸ πᾶν ἐχάθη!

— Τὴν λευκὴν ἄρκτον;

— Ναί· ἡ λευκὴ ἄρκτος ἔχει ἐναντίαν ἐπιρροὴν τῆς τῶν ἀστέρων· ἡ δὲ ἀπλῆ τῆς εἰκόνας τῆς ἀναπόλησις ἀρκεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν τῶν μετάλλων συγχώνευσιν.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, ἐσὲ καὶ τὴν λευκὴν σου ἄρκτον!

Ἵπετονθόρυσεν ὁ φιλάργυρος.

Καὶ τίς ἐσυλλογίσθη ποτὲ τὴν λευκὴν ἄρκτον; Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς τὴν ἐνεθυμήθη. — Μ' ἐφοβήρισε! Διατί νὰ συλλογισθῶ τὴν λευκὴν σου ἄρκτον;

— Δὲν τὸ ἤξεύρω. Ἀλλὰ αἱ συμπτώσεις εἶναι τόσαι! — Ἀρκεῖ, ὅτι σᾶς εἰδοποίησα. Χαίρετε.

Ἐπὶ πενταετίαν ὄλην ὁ θεῖος δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὸν ἀνεψιὸν του.

Μετὰ πέντε ἔτη, σκεπτόμενος, ὅτι ὑπῆρχε καὶ δι' αὐτὸν παραγραφὴ, ὁ ἀνεψιὸς ἐτόλμησε νὰ ἐπανεέλθῃ πρὸς τὸν θεῖον του

Ἐπερίμενε τὰς σκληροτέρας ἐπιπλήξεις.

Τίποτε!

— Ἴδού σε ἐπὶ τέλους! — εἶπε θλιβερῶς ὁ θεῖος.

— Ναί, θεῖε μου, ἕκαμα τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

— Εὐεῦρε, ἀνεψιέ μου, δὲν ἐπέτυχα μὲ τὸν χρυσόν!

— Διατί, θεῖε μου;

— Οὐδέποτε κατόρθωσα νὰ συμπληρώσω τὴν ἐργασίαν. Καὶ τὴν ἐπανελάβα τούλάχιστον διακόσιαι φοραὶς!... Ἀλλὰ πταίεις σύ!

— Ἐγὼ;

— Ναί· τίς ἢ ἀνάγκη νὰ μοι ὁμιλήσῃς περὶ τῆς

λευκῆς ἄρκτου; Οὐδέποτε κατὰ τὴν ζωὴν μου, τὴν εἶχον συλλογισθῆ. Καὶ τώρα δὲν φεύγει πλέον ἀπὸ τὸν νοῦν μου!

Ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ δὲ θεῖος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τῷ ἐνεχείρισε τὸ δεμάτιον τῶν χαρτονομισμάτων.

— Ἀλλὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τὸ παιγνίδιον—τῷ εἶπε μετὰ τινὰ σιγῆν—διότι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μ' εὕρῃς ἀπαιτητικώτερον διὰ πέντε χιλιάδας ρουβλίων!

Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ἡμεθα μόνοι οἱ δύο εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ σκύλος μου καὶ ἐγώ... Ἐξω μαινεταὶ ἡ λαίλαψ. Ὁ σκύλος κἀθηται πρὸ ἐμοῦ καὶ μὲ παρατηρεῖ ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ ἐγὼ ὁμοίως τὸν παρατηρῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Κᾶτι θέλει νὰ μοῦ εἶπῃ. Εἶναι ὅμως βωβὸς καὶ δὲν ἐννοεῖ καλὰ μήτε τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν καταλαμβάνω κάλλιστα.

Καταλαμβάνω, ἐπίσης ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς ἐμὲ, κυριαρχεῖ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἶσθημα δηλαδὴ, ὅτι μεταξὺ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει οὐδεμίᾳ διαφορὰ. Εἴμεθα τῆς αὐτῆς συνθέσεως καὶ εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν καίει καὶ φωτίζει τὸ αὐτὸ πῦρ, τὸ αὐτὸ ὑποτρέμον φῶς.

Ὁ θάνατος προσερχόμενος, θὰ σείσῃ τὰς παγεράς μακρὰς πτέρυγὰς του...

Καὶ θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος!

Τίς κατόπιν θὰ διακρίνῃ εἰς ποῖον ἐξ ἡμῶν ἔλαμπε τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς;

Ὅχι! τὸ φῶς τοῦτο τῶν ὀφθαλμῶν δὲν εἶναι ζωῶδες, καὶ μήτε ὁ ἄνθρωπος ἔχει διάφορον φῶς εἰς τὰ βλέμματα.

Ἐχομεν δύο ζεύγη ὁμοιομόρφων ὀφθαλμῶν οἵτινες συναντῶσι οἱ μὲν τοὺς δέ.

Καὶ εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ζευγῶν τούτων, τοῦ ζώου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, δύο ζωαὶ αὐτῆ καὶ ἐκεῖνη συνθλιβονται δειλῶς πρὸς ἀλλήλας.

Ἰβάν Τουργένεφ

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἄγγελοι, ἐφ' ὅσον μᾶς ἀγαπῶσιν· ἀλλ' ἔταν ἀρχίσουν νὰ κάμου ν π τ ε ρ ᾶ, δὲν εἶνε πλέον ἄγγελοι.

*

Εἷς φιλόσοφος εἶπε: Τὸ μόνον ὃν ἔπερ δὲν δύναται τις νὰ συκοφαντήσῃ εἶνε ἡ γυνὴ, διότι ἔχει ὅλας τὰς κακίας.

*

Ἡξεύρεις τί εἶνε τὸ ριπίδιον; Ἐνα κομμάτι χαρτιοῦ διπλωμένο τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει εἰς τὰς κυρίας ν' ἀκούωσιν ὅτι, θ' ἀνεβίβαζε τὸ ἐρῶθημα εἰς τὰς παρειαίας των.

*

Ἴδου πῶς ἐδικαιολόγει πατήρ τις τὴν προῖκα ἠρ' ἔδιδε διὰ τὴν κόρην του:

— Κύριε, νὰ ἡ κόρη μου, σᾶς τὴν παραδίδω χάρις εἰς ἐμᾶς θ' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν ἀνησυχίας, καὶ ἔπειδὴ προτιμῶ πολὺ περισσότερον τὴν ἡσυχίαν μου ἀπὸ τὴν κόρην μου, σᾶς δίδω δι' ἀμοιβὴν ἕκατὸν χιλιάδας δραχμῶν.